● În acest număr ● În paginile ● În acest nu măr pagi 2–3 nile ● În acest număr ● În paginile ● În acest

ACTUALITATEA

ECOURI • ECOURI

SPORT

Proletari din toate țările, uniți-vă

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXII, SERIA II.
NR. 5457
4 PAGINI – 25 BANI
DUMINICĂ
4 DECEMBRIE 1966

Vizita în țara noastră a tovarășului Iosip Broz Tito

Continuarea convorbirilor româno — iugoslave

Vineri după-amiază au continuat convorbirile între tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer și tovarășul Iosip Broz Tito.

Din partea română au participat tovarășii Emil Bodnaraș, Paul Niculescu-Mizil, Iosif Banc, Corneliu Mănescu și Aurel Mălnășan, ambasadorul României la Belgrad.

Din partea iugoslavă au participat tovarășii Mialko Todorovici, Marko Nikezici, Kiro Gligorov și Iakșa Petrici, ambasadorul Iugoslaviei la București. (Agerpres).

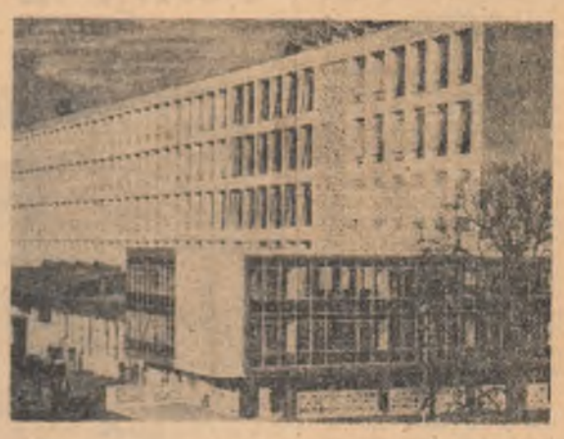

Noua fabrică de confecții din Focșani.

PREGĂTIRI PENTRU PRODUCȚIA ANULUI VIITOR

PITEȘTI (de la corespondentul nostru) Constructorii Hidrocentralei de pe Lotru au creat fronturi de lucru pentru anul viitor la principalele obiective prevăzute. La barajul Vidra s-au atacat lucrările de escavații pentru devierea apei. La centrala subterană de la Ciunget se reprofilează galeria și puțul tunelului de acces al centralei subterane prin care se va introduce întregul echipament al uzinei.

Și la Uzina din Govora, uzină ce asigură aproape o treime din producția de sodă caustică și calcinată a țării, se pregătesc condițiile pentru realizarea ritmică a planului pentru anul viitor, precum și pentru asigurarea desfacerii. Uzina a încheiat astfel contracte pentru mai mult de 50 la sută din necesarul de materie primă și materiale

Din noul peisaj bucureștean (Cartierul Berceni).

INIMI LA ÎNALTĂ TENSIUNE

MUNCA E VIAȚĂ DIN VIAȚA MEA

de Mihail Davidoglu

Sînt oameni care de la cea dintîi întîlnire au spus totul despre ei. Și aceasta poate fi deopotrivă de valabil și pentru vorbăreții pînă la limbuție și pentru acei mai tăcuți cărora parcă le-ai scoate vorbele cu cleștele. Tot ce va urma după acest prim contact va fi o reluare a aceloraşi bineștiute aspecte și fapte. O reluare plină pînă la saț a unor nimicuri fără de semnificație, dar subliniate la fiece pas cu grosolane hohote și îngroșări. Totul sub zodia mulțumirii de sine și — cum se subînțelege — a unei întristătoare suficiențe spirituale. Te întrebi unde îi-i lumea, întîmplările, ce i-a zguduit, care le este viața, viața lor sufletească? Întrebări de prisos. Fiindcă în comoditatea și neparticiparea lor, s-au mulțumit cu o lume limitată, cu întîmplări limitate. Pînă și lexicul nu le trece peste acel minim de 100—200 de cuvinte. Nu au ce spune nici despre ei, nici despre viață. Fiindcă într-un fel nici nu au trăit-o. Decît doar în ce are ea mai exterior, mai impersonal... Sînt însă oameni, care întocmai unui tablou de reală valoare, se deschid înțelegerii și prețuirii numai pe măsură ce ai ajuns să-i cunoști. Și întocmai tabloului care, cu cît îl ai mai mult sub ochi, cu atît îi descoperi mereu alte frumuseți, așa și oamenii care nu s-au deschis de îndată și nu ușor ai ajuns să-i cunoști. Aceste gînduri și altele deopotrivă mi-au trecut prin minte cu iuțeala fulgerului acum cîteva zile cînd, aflîndu-mă în laboratorul Institutului de Speologie al Academiei mă întreineam cu tînărul biolog Vasile Decu despre munca, despre viața sa.

Decorul e o modestă încăpere din vecinătatea Facultății de medicină. De-a lungul pereților, dulapuri cu materiale colectate din peșteri, animalcule și

(Continuare în pag. a III-a)

PUBLICITATE PUBLICITĂȚII !

Înainte de a începe documentarea în vederea acestui raid ne-am întrebat ce reclamă am reținut în mod deosebit în ultimul timp. (Înainte de a citi acest articol încercați și dumneavoastră să răspundeți aceleeași întrebări). Mărturisim, am dat răspunsuri foarte sărace. Ne-am amintit de o reclamă luminoasă: „Relon" (ce fel de relon ?. balon, pulovere, lac pentru unghii ?). Apoi un anunț publicitar cu C.E.C.-ul, precum și ceva despre pantofi. Cam puțin pentru un oraș ca Bucureștiul. Am plecat deci la drum cutreierînd în lung și-n lat orașul cu o singură preocupare: PUBLICITATEA.

RAIDUL NOSTRU

Dacă lucrurile ar sta ca la expoziție...

S-a deschis — nu de mult — în plin centrul Capitalei, pe bulevardul Magheru (în sala „Artis") o expoziție de grafică publicitară născută dintr-un comandament generos:

— Secția de grafică a Uniunii Artiștilor Plastici — ne-a declarat unul din membrii juriului, caricaturistul Matty Aslan — și-a propus să arate că graficienii noștri pot realiza lucruri de înalt nivel artistic. Tot ce este expus aici a fost lucrat într-un timp record, ca o acțiune voluntară.

Înțelegem de aici și faptul că există suficiente temeiuri pentru a ne aștepta la o publicitate de înalt nivel.

Ion Oroveanu, autor al unor reușite afișe expuse, ne spune:

— De ce era nevoie să arătăm că se poate mai bine? Pentru că **între artistul care s-a specializat în grafica publicitară și rezultatul trudei sale apare întotdeauna un intermediar: gustul personal al beneficiarului.** Artistul, e firesc, oferă punctul de vedere al unui efort, al experienței și al unei concepții clare despre frumos. Unii beneficiari însă oferă un punct de vedere care merge pe linia minimului efort artistic, fapt pentru care un grafician cu mai puține opinii ferme (și poate mai puțin talent) se învelește în plapuma comodă a minimei rezistențe. De cîte ori însă beneficiarul are încredere în gustul și competența artistului rezultatul este publicitatea de calitate. Asemenea beneficiari sînt „Camera de comerț", „Electrecordul" și alții.

Farsa anunțurilor

Am intrat în magazinul „1001 articole" de pe B-dul 1848. Într-adevăr găsești aici de toate Există și autosifoane. Și dacă ai cumpărat un asemenea obiect este bine să știi unde schimbi buteliile cu acid carbonic. Un anunț te informează: „Centre pentru încărcat autosifoanele sînt în Piața Amzei, B-dul Cuza..." și încă alte 11 adrese. Cam vagă indicația: Piața Amzei. Am plecat totuși spre centrul de sifoane. În piață erau fructe, brînzeturi, ouă și nici urmă de sifoane. Abia după un sfert de oră, cu concursul binevoitor al portarului de la Sfatul popular am descoperit că centrul de sifoane se afla undeva într-un gang.

Sînt însă anunțuri care pur și simplu indică ceva inexistent. Ați văzut și dv. acele cofetării unde în vitrină și pe pereți scrie „Servim cafea cu lapte". Ei bine, încercați să cereți !... Dar, mă rog, n-ai găsit aici cafea, te duci la un expres. Cele mai grave **anunțuri de tip fals** le constituie vitrinele unor magazine. Treci pe stradă și vezi într-o vitrină un obiect. Îți place, îți convine și prețul și te gîndești să-l cumperi. Vii acasă, te mai sfătuiești cu cineva și a doua zi te înființezi la maga-

VICTOR CONSTANTINESCU
ATANASIE TOMA

(Continuare în pag. a III-a)

Anca își lucrează singură rochiile pentru păpușă!

CADRAN

Nostalgii de iarnă

Fata în alb și-a făcut din nou știută sosirea pe meleagurile dunărene. Fără zvon, fără clinchete de cristal, fără mesageri, fata în alb și-a orînduit domnia pe cîmpurile noastre. Am recunoscut-o mai deunăzi. Ploua cu furia de atunci din Tristele lui Ovidiu pe străzile iluminate în alb de pulbere ale Constanței și noaptea care a căzut i-a domolit respirația împotrivindu-i vîntul trecut peste mare. Dunărea și-a făcut în zori hotar de cumetrie cu fata în alb.

— Bună-dimineața, fată în alb, — i-am zis cu sfiala de demult, trecîndu-i malul. Nu îi-am văzut sosirea de toți așteptată — i-am încercat cărțile.

Rîdea cu gura pînă la urechi, cu toți dinții săi albi de lapte rînduiți pînă în colinele din marginea zării. De șotii rîdea, de poveste bună de dragoste, de vatră cu pară de foc jucăuș și copilii cu ochii deschiși spre

V. ARACHELIAN

Continuare în pag. a III-a

Sala de lectură a bibliotecii Institutului agronomic „Nicolae Bălcescu" oferă studenților condiții optime de studiu

Cu planul anual ÎNDEPLINIT

SUCEAVA (de la corespondentul nostru)

Sectoarele forestiere Botoșani, Trusești, Dorohoi, Darabani, din cadrul Întreprinderii forestiere Botoșani, au anunțat îndeplinirea sarcinilor de producție pe 1966 la principalii indicatori: producția globală industrială, producția marfă vîndută și încasată. S-au produs peste prevederile planului anual aproape 1 000 m.c. buștenі de fag, 5 000 m.c. lemn pentru construcții și alte sortimente. Forestierii din raioanele de șes ale regiunii Suceava și-au propus, ca pînă la 31 decembrie, să depășească sarcinile planului anual cu aproape 400 000 lei la producția industrială, cu peste 600 000 lei la producția marfă și cu circa 720 000 lei la producția marfă vîndută și încasată.

A FI COOPERATOR LA TIMPUL PREZENT

O datorie — autodepășirea

Cooperativa agricolă Chetriș este una dintre unitățile raionului Bacău în care lucrează cei mai mulți tineri: peste 600. Alături de ceilalți cooperatori, zi de zi, ei își aduc contribuția la sporirea continuă a producțiilor vegetale și animale prin executarea în condiții corespunzătoare a fiecărei lucrări în parte.

„Sînt harnici, pricepuți, atașați cooperativei noastre agricole". Fapte, argumente, prin care să se concretizeze o astfel de caracterizare lapidară aflăm la tot pasul. De exemplu, contribuția celor 450 de tineri din **brigăzile de cîmp** la **sporirea producțiilor** e dovedită prin obținerea în acest an față de cel trecut cu 423 tone mai mult grîu și porumb, cu 555 tone mai multă sfeclă de zahăr. Tinerii din legumicultură, zootehnie și viticultură și-au depășit și ei propriile angajamente.

Dacă asiști însă la adunările generale ale organizațiilor U.T.C. în care se discută contribuția tinerilor la îndeplinirea sarcinilor de producție, observi că realizărilor obținute, uteciștii le acordă doar a zecea parte din timpul dedicat **discuțiilor**. În rest, **analiza scoate la iveală neajunsurile semnalate în procesul muncii**, reliefînd, totodată, **măsurile** corespunzătoare **pentru** remedierea lor. Uteciștii de aici știu că drumurile autodepășirii, ale luptei pentru doborîrea ștachetei propriilor tale realizări — chiar de ești socotit fruntaș — nu sînt bătătorite. Dar ca să apropii cît mai mult și repede viitorul, aceste drumuri trebuie găsite și... bătătorite.

Cu prilejul dezbaterii cifrelor de plan, de exemplu, a perspectivelor și obiectivelor din acest cincinal, au fost numite de țăranii cooperatori o serie de căi sigure, spre creșterea producțiilor în toate sectoarele de activitate. În 1970 au hotărît să ajungă la o producție de cel puțin 3 000 kilograme grîu, 4 000 kilograme porumb boabe,

I. TEOHARIDE

Continuare în pag. a II-a

Binișul e o insulă?

Cînd ai ajuns la vîrsta majoratului și ești și proaspăt absolvent al unei școli unde vreme de trei ani nu ți-ai tocit coatele pe bănci în zadar, și cînd muncești cu tragere de inimă și cei din jurul tău îți recunosc meritele și te aleg și secretar al organizației U.T.C., simți dintr-o dată că ești învestit cu ceva în plus, cu niște drepturi și obligații suplimentare pe care trebuie să dovedești că le meriți. Și aici nu-și au locul exagerările...

Cam așa gîndește acum Maria Apati, tehniciană la cooperativa agricolă de producție din Biniș (Banat).

Prima ei întîlnire cu locul de muncă pe care și-l imagina o seară bine utilată, s-a petrecut în biroul președinteluiȘtefan Petru — un zdrahon de om, poate cel mai înalt din Biniș — și a constituit și prima ei... dezamăgire!

— Ce să fac eu cu tine, fătuță?!

Maria, dintr-un început, n-a prea înțeles bine cam ce vrea să spună președintele. A priceput ceva mai apoi cam unde vrea să bată, cînd i-a explicat pe șleau că el se aștepta să primească drept tehnician agricol un om serios, un om așa... cam de statura lui, nu o floricică de-asta, de seră, care o să-și piardă galoșii la primul contact cu... terenul!

La vorbele președintelui, pe fată a cuprins-o un fel de frig, dar nu și-a pierdut curajul.

— Nu disperați, oi fi eu „floricică de seră", dar puteți să aveți încredere în mine. Sînt foarte bine pregătită într-ale agriculturii... Și să mai știți dumneavoastră ceva: o minte bine organizată face de cele mai multe ori mai mult decît un om cu aliură de... atlet!

Președintele a rîs din nou și a bătut-o, bărbătește, pe umăr:

— Bine, frate, atunci... la treabă.

Maria l-a înțeles și a pornit la treabă. Dar treburile, din păcate, n-au mers așa cum și-a închipuit ea și nu merg, nici acum așa cum ar dori ea. Și cum o dezamăgire nu vine niciodată singură, au urmat la rînd altele și altele; ca să le urmărim pe toate ne-ar trebui un jurnal de zi. Nu-l avem la îndemînă, pentru că Maria n-a mai avut vreme să întocmească și așa ceva. Și nici despre aplicarea cunoștințelor sale agricole nu poate fi vorba pentru că, ea, de cînd a intrat în Biniș și pînă azi, a rămas — ca să zicem așa — la prima lecție a abecedarului ei de specialitate: mobilizarea oamenilor la muncă! Toată ziulica nu face altceva decît să alerge prin sat, ca un curier, după oameni. Peste tot primește asigurări, dar oamenii nu-și păstrează cuvîntul, fapt care a făcut-o pe Maria să tragă concluzia că Binișul este un fel de insulă situată într-o mare de cooperative agricole puternice, bogate unde muncesc oameni harnici, gospodari, întreprinzători.

Această concluzie îi stăruie și azi în minte, alimentată de greutățile

VINTILĂ ORNARU

Continuare în pag. a II-a

Aici va fi ecluza amonte (Pe șantierul Hidrocentralei Porțile de Fier)

Foto: AGERPRES

CONSTRUCȚII ȘCOLARE

Am asistat în urmă cu cîtva timp la recepția unei clădiri noi: o cantină cu o capacitate de aproape 700 de locuri într-o serie, înzestrată cu două linii tehnologice unde totul este mecanizat sau automatizat. Ea face parte dintr-un ansamblu de construcții destinat să găzduiască aproximativ 3 000 de băieți și fete, viitoare cadre de muncitori și maiștri pentru industria ușoară. În ziua aceea, beneficiarul recepționa cu exigență fiecare amănunt și, spre satisfacția sa (și, firește, a constructorului), observațiile critice au fost minime. Modern, spații mari, camere luminoase pentru învățătură și odihnă, linii arhitecturale elegante, suplețe — iată cuvinte ce se potrivesc de minune aici dar care ne îndoim că vor putea reda întru totul imaginea a ceea ce este și va fi această mare unitate școlară.

Complexul școlar din cartierul Titan (Balta Albă), este, în felul lui, un unicat. Are 33 de săli de clasă, 6 laboratoare și cabinete tehnologice (fizică, chimie, finisarea produselor textile, încercări fizico-mecanice, contexturi), 4 săli speciale pentru desen tehnic, două cămine cu 600 de locuri pentru băieți și fete. Viitorii muncitori țesători, filatori, tricoteri, viitorii maiștri care vor deveni specialiști în prelucrarea și finisarea produselor textile, a pielii și a cauciucului, în întreținerea utilajului din sectorul industrei ușoare au aici toate condițiile pentru a obține, în final, o bună pregătire profesională.

Mai aflăm că educația fizică și sportul vor fi la loc de cinste în școală. Pentru aceasta se vor asigura toate condițiile prin construirea unei săli de gimnastică de dimensiuni olimpice și a unei platforme în aer liber, ambele făcînd parte dintr-un micro-complex sportiv.

Cititorul rîndurilor de mai sus va fi observat, desigur, că n-am enumerat, printre obiectivele inerente unui astfel de complex, atelierele-școală atît de necesare inițierii în meserie pentru elevii anului I. Cinci asemenea ateliere își înscriu prezența în planul de ansamblu al complexului. Este însă inexplicabil faptul că aceste obiective au fost trecute de constructori în categoria „amănuntelor". După cum prevăd contractele, Complexul școlar, în întregul lui, trebuia dat în folosință la finele acestui an. Constructorii s-au străduit să predea înainte de termen sălile de clasă, cele două cămine, cantina și alte clădiri anexe. Ei au făcut astfel un dar de preț elevilor care, la 1 octombrie, și-au început cursurile teoretice.

Dacă totul ar decurge normal ar urma ca, peste mai puțin de o lună, ei să poată intra cu aceeași bucurie în noile ateliere-școală. Dar peste termenul la care constructorul e obligat să predea atelierele planează incertitudinile. Aici, ritmul de lucru ne aduce aici pe departe cu cel de la celelalte obiective. Atelierele sînt ridicate la roșu, dar e-atît de acoperiș și este greu de presupus că acest lucru se va rezolva atît de simplu și de repede. Este oare cazul să amintim conducerii Întreprinderii de construcții-montaj nr. 1 din București că anotimpul friguros, ploios și nămeţos, ne permit desfășurarea normală a lucrărilor pe șantier? Constructorul trebuie să grăbească lucrările și dintr-un alt motiv. Din informațiile primite la conducerea complexului aflăm că utilajele (nou-nouțe) pentru atelierele-școală (mașini de tricotat automate și războaie de țesut de cel mai nou tip) sînt achiziționate. Ele au costat sute de mii de lei, dar stau, deocamdată, nemontate în niște magazii.

Dar „amănuntele" nu se opresc aici. Deși în mare parte grupul școlar a intrat în funcțiune în urmă cu două luni, el continuă să fie alimentat de la rețeaua electrică a orașului pe o variantă provizorie, deoarece Întreprinderea de construcții și montaje energetice nu a primit de la I.C.M. nr. 1 postul trafo. În afară de dificultățile inerente unui asemenea provizorat, situația poate crea și accidente tehnice nedorite.

Tabloul descris pînă acum poate fi completat cu încă un „amănunt" ce ține de astă dată de Întreprinderea „Teleconstrucția", secția cabluri: această secție a efectuat într-un ritm atît de scăzut lucrările ce i-au fost repartizate, încît aici pînă acum Complexul școlar profesional din Balta Albă nu are asigurată legătura telefonică cu orașul.

Amprenta neglijenței pe fața unei atît de reușite construcții semănînd întru ceva — ce să ne exprimăm în termeni „textiliști" — cu o haină dintr-o stofă franțuzească, cu o croială impecabilă, dar descusută pe ici-colo și fără butoane. Adică, apa, încît să n-o poți folosi cum trebuie. Constructorii ar putea oare semenei haina?...

I. BODEA

Poftiți în casă nouă cu lipsuri vechi!

Într-o pauză, la noul complex școlar

ÎN JURUL „DANGAREZILOR"

RĂDĂCINA RĂULUI

Lascăr Sebastian

Un cititor, printre alții, ne adresează o scrisoare. O scrisoare foarte întinsă. Numără opt pagini mari. Pagini indignate și mustrătoare. Pornite de la articolul nostru de mai zilele trecute: „A fi sau a nu fi dangarezian". Cititorul iscălește: ing. V. Cîrlan — „Centrul experimental agricol" de la Negrești, regiunea Iași.

Ca să se cunoască diapazonul înalt al indignării sale, înainte de a relata aici ideile pe care le dezbate, reproducem fraza de sfîrșit a scrisorii: „Ca încheiere, vă rog, dragă tovarășe, să mă iertați dacă în unele locuri am fost prea dur în exprimare și m-am răzbunat pe dv."

Ne grăbim a zice că „duritatea" ne-a fost pe plac, iar în ce privește „răzbunarea" așteptăm și din partea altor cititori — cît mai mulți — atare „răzbunări". Că, deci, corespondentul nostru benevol, cu ușurință și dintru început, și-a cîștigat „iertarea" noastră.

Despre ce este vorba?

După cîteva complimente la adresa intențiilor educative ale articolului nostru — pentru care mulțumim frumos — inginerul V. Cîrlan declară: „cred că cu articolul dv. nu veți face mare lucru". De ce? Pentru că: „acești tineri care poartă pe stradă dangarezi... nu vor citi articolul dv.". E posibil. E chiar probabil că nu-l vor fi citit. Însă noi nu ruferim de mania persecuției. Și nu credem, deci, că „acești tineri" au ce au cu noi și de aceea ne ignorează cu tot dinadinsul. Ei, în genere, nu citesc nimic. Întrebat, la o anchetă recentă întreprinsă de una din publicațiile noastre, care i-a fost ultima lectură, unul din „acești tineri" a răspuns cu dezinvoltură: „Anul trecut, puțin din Ion". Dacă din Liviu Rebreanu a citit puțin acum un an, e cum nu se poate mai firesc ca dintr-un articol al nostru să nu citească nimic, niciodată. Desigur, noi dorim să fim citiți și de dinșii. Cine știe? Citind azi un articol, mîine altul, poate vor cădea pe gînduri și se vor hotărî pînă la urmă ca scîrbavnicul lor năravului de-a se împinge în baruri, spre consumare de „tărimi", de dimineață, la deschiderea lor, și pînă noaptea, la închidere, ele le dau ghies să se lege cu insolență de trecători pe stradă?...

Pe de altă parte ing. V. Cîrlan, cu aceeași înaltă indignare, mai descoperă o rădăcină a răului. Și anume? în unele emisiuni ale programelor noastre radiofonice și ale televiziunii noastre. E greu să nu-i dai dreptate și să nu recunoști că, printre aceste emisiuni, se strecoară dintr-un import rău selecționat, o seamă de momente muzicale cărora corespondentul nostru le zice (și bine le zice!) „tribale". O muzică dodecafonică cu disperare, care invită (mă rog, pe cine poate să invite!) la acea bîțîială dizgrațioasă, adversă oricărei estetici, iar pe de-asupra și stricătoare de oase. E adevărat că, uneori, pe micul ecran ne sînt prezentate figurile uniform netunse ale unor „vedete" aduse cu mari sacrificii din străinătăți. Și e neîndoielnic că și aceste mutre, și ținuta lor, și muzica pe care o dezlănțuiesc sînt niște exemple rele.

Însă a susține, cum face corespondentul nostru, că acele eronate inițiative ale unor fabrici de confecții și relele selecții, ale unor formații „artistice" străine n-au fost la timp criticate este o exagerare, dacă nu o inexactitate. Dar criticate sau necriticate, noi afirmăm — și nu cu intenția de-a apăra sau cocoloși greșelile pomenite — că toate acestea nici pe departe nu constituiesc „rădăcina răului". Ele pot fi cel mult o nefericită contribuție în plus. Căci închipuiască-și corespondentul nostru că niciodată la noi nu s-a croit vreo pereche de dangarezi, nici că muzica tribală și păroși importați n-au apărut în programele radiofonice sau ale televiziunii. Crede cineva că, în aceste condiții, nici nu s-ar fi născut arătările fabuloase, comportările antisociale ale junilor fără căpătîi de care cu desgust vorbim? Noi n-o credem. Fiindcă noi sîntem convinși că adevărata rădăcină a răului stă în altă parte. În primul rînd, în slăbiciunile duioase ale unor prea-iubitori părinți, în lipsă de control sistematic asupra purtărilor odraslelor adorate, în atmosfera de „libertate" adică indiferență și nepăsare, a căminului familial. Dar despre aceasta, nu mai avem spațiul necesar pentru a trata cum se cuvine.

În orice caz, vehemența indignării ing. V. Cîrlan, chiar dacă pe noi ne probozește, pasiunea pe care dînsul o pune în a descoperi și combate „rădăcina răului", nevoia pe care a simțit-o de-a ne scrie ca „să-și verse focul", cum se spune, sînt semne luminate că indiferența nu e a tuturor și că e pe cale de dispariție. Ceea ce în adînc ne bucură.

● ECOURI

● ECOURI

● ECOURI

Sculptorul amator Bokor Ivan în atelier

IMPRESII DE DUMINICĂ

Se află acum, după atîta lapovița și ninsoare că duminică e ziua de odihnă a tuturor. S-au cam dus pîlimbăriile de după masă, pe străzi, leii, struțo-cămilele și urșorațele de la Băneasa s-au scumpit la vedere, fotbalul ne amenință cu despărțirea pe un timp de... Într-un cuvînt, acasă: cald ca în junglă, liniște ca-n bătăscai, mîncarea de dimineață, de prînz, de seară, somnul de după amiază, de noapte, cîteva minute cu unul sau altul și numai la asta ne gîndim — televizorul, cu ecranul lui alb de păpădie, cu glumele triste sau vesele auzite din cutia lui, cu melodii și interpreți preferați, cu... cu cîte și mai cîte! Asta este! Duminică de duminică, noi, robii televizorului pînă cel puțin în primăvară, ne vom bucura sau ne vom chinui împreună cu toți cei ce se bucură sau se chinuie acolo invers-proporțional: cînd ei se vor chinui, ne vom bucura noi, iar cînd ne vom chinui noi, se vor bucura ei degeaba. Cum deja s-a întîmplat și în duminica asta, încă de la meciul de rugbi România — Franța, meci ajunecos cu o mlaștină în care toți jucătorii alergau ca să are și să semene baloanele spre hazul operatorului care își

Tele-cronică

mai mișca aparatul din cînd în cînd ca să nu înghețe. Pe urmă a fost, ca de obicei, „Magazinul duminical", emisiune care crește și descrește ca un plămîn în cursă lungă după cum prezentatorul, parasimpaticul Ion Besoiu, ne împărtășește sau nu din cunoștințele sale tele-enciclopedice. La început profesorul Nicolae Topor ne-a spus cum a fost și ce va mai fi după ce se va stîrsi toamna asta. (Vine, vine, iarna!) Plouă, ninge, arde, „în zilele fără ceață va ninge, iar în zilele fără ninsoare va fi ceață". Am mai văzut un frumos balet despre timp, „Ceasul", un cunoscut emoționant și politicos zarist. Adrian Rizea, cititorul unei noi rubrici „Despre politețe", rubrică desigur, de tot interesul, atractivă mai ales prin supraexemplele de politețe în concurs (dar ce facem, tovarăși, nu avem toți pălărie? Sau trebuie ca să fim politicoși, s-o inventăm?) pe urmă Rodica Tăpălagă, actriță, dar și cîntăreață de talent într-un reușit filmuleț pompierist cu „Sincronul", „Zîmbetul pe 16 mm" de data aceasta cu nenumărate riduri și mai mult rînjet, povestea cu calul care clipește, E.D. poveste nepotcovită bine și degeaba. Au urmat „Micro-varietățile" (regia Sorin Grigorescu) în care a apărut și și desenatorul O. Drăghiceanu, stupefiant ca un doctor Yoga, cu mîini inverse, fiecare cu talentul ei spre stînga sau spre dreapta. Asa, am mai văzut t asari, vapoare, mașini, trenuri, avioane de carton, care vehiculau cu ajutorul turnantei (prea vizibile) cîntăreți vechi sau noi îmbrăcați în cele mai năstrușnice haine de pe vremea bunicilor și bunicelor noastre, cu excepția serioasă a interpreților de muzică populară (Dumitrau Luca și Radu Negut) cît și a balerinilor Ileana Iliescu și Dan Moisescu. S-a arătat încă o dată că muzica ușoară și-a transformat porecla în renume, pentru că, mărturisesc cu mîna pe inimă, de cîți ani „doharca" o cîntăreață din trăsnitcă sau din mașinuță, așteptam să apară și un cățelandru cu păr în ochi și parfum pe coadă. Cu mea a atins-o însă Ctin Drăghici, venit „pentru prima și ultima oară" cu o locomotivă, în frac, pus să care lemne ca fochist (ce umor!) „ajuns", cu mașină, a doua oară și pus s-o împingă peste un stop plantat în botul ei. Eu în locul regizorului aș fi adus și un cal troian în burta căruia aș fi înghesuit niște broaște și un t io do-re-mi, ca să mai fie. „Vînătoarea de sturioni" documentar realizat de Vlad Bîtcă, a fost interesantă, demnă de stimă și admirație. Cam atît... duminică.

IULIAN NEACȘU

P.S. Cum se va mai numi televizia literară?

COPIII ȘI BOLILE... IERNII

De o deosebită importanță în patologia copilului sînt infecțiile acute ale căilor respiratorii superioare a căror frecvență este foarte mare în cazul copiilor mici, și al căror tablou este adesea foarte grav. Temperatura scăzută le favorizează. Aceste infecții microbiene sau virotice pun uneori în primejdie însăși viața copilului.

Numai o cunoaștere a semnelor acestor boli poate atrage atenția mamei care, cu sprijinul competent al cadrelor medicale, poate asigura vindecarea lor rapidă.

Cea mai frecventă este *rinofaringita*, infecția mucoasei nazale și faringiene, care se traduce de cele mai multe ori prin obstrucție nazală: copilul nu mai poate respira pe nas și din această cauză ține gura deschisă, nu poate suge, refuză biberonul. Boala mai este însoțită de febră, uneori ridicată, agitație, diaree, vărsături. Deși rino-faringita ca atare nu este deosebit de gravă, pericolul mare îl reprezintă posibilitatea de extindere a infecției la laringe (laringită), plămîn bronșită, (bronchopneumonie) sau ureche medie (otită).

Otita este o complicație frecventă a cărei manifestare principală este durerea violentă în regiunea urechii; copilul este foarte agitat, plînge incontinuu, își freacă capul de pernă și de multe ori chiar mama poate constata cum copilul reacționează puternic atunci cînd este atinsă pielea din jurul pavilionului urechii. Boala este deosebit de gravă atît prin fenomenele generale care o însoțesc: febră mare, uneori convulsii, diaree, vărsături, scădere în greutate, cît și prin complicațiile imediate (extinderea infecției la organele învecinate) sau tardive, surditate.

Extinderea infecției la laringe (laringita acută) produce mari tulburări în respirație determinate de îngustarea spațiului prin care trece aerul în timpul mișcărilor respiratorii. Copilul țipă răgușit, are o tuse aspră și respiră foarte repede. Febra, starea generală proastă, agitația fac din această boală o afecțiune gravă.

Cînd infecția cuprinde căile respiratorii în întregime, pînă la nivelul plămînului, asistăm la o boală deosebit de grea, bronhopneumonia, la care trebuie cerut numaidecît ajutorul medicului.

La copilul mai mare, preșcolar sau școlar, o boală frecventă este inflamația amigdalelor, amigdalita, determinată de cele mai multe ori de un microb care, în lipsa unui tratament corect care să ducă la distrugerea sa, poate da complicații grave ca reumatism poliarticular, leziuni ale inimii, boli ale rinichiului.

Recunoașterea prin aceste semne a infecțiilor acute ale căilor respiratorii îngăduie, și mai ales, impune mamei să ceară de urgență ajutorul medicului. Este total greșită părerea anumitor mame că își pot trata singure copiii, căci evoluția bolii spre agravare este uneori greu de observat. Numai un tratament antibiotic corect, stabilirea unui regim alimentar corespunzător stării copilului pot duce la o rapidă vindecare a acestor boli.

Numai medicul poate indica exact calea de urmat.

Cel mai sigur tratament al bolii este însă... evitarea ei: cunoscînd-o, mama o poate preveni scutind astfel copilul de inevitabilele efecte secundare, de firească debilitate, oprirea în creștere sau chiar scăderea în greutate, care la vîrsta aceasta nu sînt deloc neglijabile.

MEDICUL RECOMANDĂ TINERELOR MAME

În primul rînd se va evita cu strictețe contactul copilului cu orice persoană care suferă de gripă, guturai, amigdalită; acest lucru este foarte important în cazul copiilor care au o rezistență scăzută față de îmbolnăviri. Cînd contactul este inevitabil (mamă care alăptează) se recomandă purtarea unor măști din mai multe straturi de tifon care vor fi schimbate des și bine sterilizate (fierte, călcate cu fierul încins). De asemenea, de o deosebită importanță este menținerea unei temperaturi de 18—20 grade în camera copilului și a unui grad de umezeală mai ales în locuințele cu încălzire centrală.

Un mijloc deosebit de important este creșterea rezistenței organismului față de infecție printr-un regim de viață echilibrat (plimbări la aer curat, evitarea îmbrăcămintii prea groase sau prea subțiri) și mai ales printr-o alimentație rațională corespunzătoare vîrstei.

Înarmate cu cunoștințe elementare asupra infecțiilor acute ale căilor respiratorii, asupra tratamentului și prevenirii lor, tinerele mame pot face față sezonului rece, fără să păstreze frigului o amintire neplăcută.

Dr. IOANA HOBAI
medic pediatru

Eroii unei „meditații" originale

Instituatorul a fost surprins la Școala profesională de chimie din Pitești.

Din după-amiaza. Incepuseră orele de meditații. Elevii ar avea în clasă, își pregăteau lecțiile pentru a doua zi. Cîțiva băieți, holdei-și și ei cărțile, s-au îndreptat spre alt loc mai prielnic... meditației. Și care loc ar fi fost mai propice intenției lor, decît spațiul discret din spatele școlii. Privți-i! Sînt foarte atenți, cu ochii încordați. Pentru că fotbalul cu bani, ringa sau alte îndeletniciri asemănătoare cer o pătrunzătoare meditație. Și poate că „meditația" s-ar fi prelungit mult în această după-amiază de toamnă tîrzie, dacă n-ar fi intervenit indiscreția obiectivului fotografic...

Desigur, ați dori să le cunoașteți și numele. „Eroii" noștri se numesc: Zorilă Ștefan, Jipău Constantin, Teodorescu Dumitru, Vasilă Nistor și Sămărescu Vladimir (o parte din ei nu se văd în fotografie, dar erau prezenți în calitate de „suporteri") — toți în anul II B.

Foto text: I. ANDREIȚĂ

A FI COOPERATOR LA TIMPUL PREZENT

O datorie — autodepășirea

(Urmare din pag. I)

30 000 kilograme sfeclă de zahăr și 10 000 kilograme de struguri la hectar. La zootehnie s-au prevăzut de asemenea, sporuri de producție la toate speciile de animale. Care este contribuția tinerilor la apropierea acestui viitor?

Iată cîteva măsuri, la a căror aplicare practică s-a și trecut. Cooperativa a stabilit să înge pînă în anul 1970 cu apa Siretului circa 600 de hectare. Dintre acestea, în 1967, urmau să fie amenajate pentru irigare 180 de hectare. Cu prilejul unei adunări generale a organizației U.T.C., uteciștii au socotit că dacă vor fi mobilizați toți tinerii, operativ, la terminarea lucrărilor agricole, șantierul pentru irigații ar putea fi deschis mai devreme. Alături de vîrstnici, și ei au muncit din răsputeri terminînd la vreme recoltatul, însămînțările, iar șantierul pentru irigații a fost deschis încă din septembrie. Norma stabilită de 1—1,5 m.c. de pămînt dislocat de fiecare pentru deschiderea rețelei de canale, a ajuns curînd să fie dublată. Lucrînd astfel, amenajarea celor 180 de hectare, a fost terminată la data de 10 septembrie a.c. Și tot atunci s-a deschis front larg de lucru pe alte 100 de hectare dintre cele planificate a fi irigate în 1968. În același timp, mai mulți tineri participă la amenajarea a două solare cu o suprafață totală de două hectare, necesare producerii legumelor timpurii; alții, la acțiunea de combaterea eroziunii solului pe circa 100 hectare, la efectuarea plantărilor de pomi și viță de vie pe dealurile din jur pe mai bine de 70 de hectare. A fost, de asemenea, începută acțiunea de transportare în cîmp a celor 2 000 de tone de îngrășăminte organice.

În anul viitor va lua ființă aici o școală de viță de vie. E nevoie de oameni specializați, formați. Extinderea irigațiilor reclamă prezența a zece motopompiști, douăzeci de vadagii, mai mulți mecanici și electricieni. Vor fi procurate încă șase autocamioane. E nevoie, deci, de încă șase șoferi. Iar pentru ridicarea construcțiilor, pentru completarea brigăzii de meseriași cu încă douăzeci de dulgheri, fierari, tîmplari, zidari. De unde să fie recrutați aceștia decît din rîndul tinerilor? O parte sînt ajutați să-și însușească o nouă profesie, alți, pe lîngă cei care cunosc meserie; alții sînt trimiși să se pregătească la S.M.T., la stațiuni experimentale, ori la școli speciale. Și, la alegerea lor, organizația U.T.C. și-a spus cuvîntul, recomandîndu-i din rîndul celor mai destoinici.

Iată, așadar, cît de temeinic se preocupă organizația U.T.C. de aici să deschidă ferestre largi spre autodepășire, în procesul muncii, a fiecărui tînăr în parte, a tuturor laolaltă.

Binișul e o insulă?

(Urmare din pag. I)

pe care e obligată să le întîmpine.

De pildă, acum cîteva săptămîni în gara Bocșa Română au sosit două vagoane cu îngrășăminte cu destinația: „Cooperativa agricolă de producție Biniș". Șeful gării a avizat sosirea vagoanelor, dar binișenii n-au dat nici un semn de viață vreme de o săptămînă. După o săptămînă, vagoanele au fost, în sfîrșit, descărcate de trei oameni. În paranteză fie spus, cînd în Bocșa soseau cele două vagoane cu îngrășăminte pentru Biniș, la Lenauheim soseau 20 de vagoane cu același conținut și ele au fost descărcate, în aceeași zi, în patru ore, de către o echipă bine organizată.

Și binișenii au organizat o asemenea echipă, dar ea a... scînteiat prin... absență! Toți cei însărcinați să descarce vagoanele, în marea lor majoritate tineri, în ziua respectivă și-au adus aminte că au de rezolvat probleme „mult mai serioase": jucau „66".

Lîngă această nesemnificativă paranteză, pot fi însă adăugate și altele.

Într-o zi, un gazetar sosit în sat, i-a cerut Mariei Apati cîteva nume de tineri harnici din cooperativa în care lucrează și ea, cu scopul de a-i populariza în ziar.

Fără să stea prea mult pe gînduri, Maria Apati i-a furnizat vreo zece nume.

— Cam ce vîrstă au tovarășii — a întrebat-o gazetarul.

— 68—70 de ani — i-a răspuns prompt Maria.

— M-ați înțeles greșit — s-a apărat gazetarul. Am spus tineri...

— Tineri nu avem. Tinerii noștri, cei care nu lucrează în Bocșa Română la mina de fier, ori la „Uzina de mașini agricole", au alte treburi: toată ziulica joacă „66".

— Bine, dar din ce trăiesc acești tineri?

— Din salariile pe care le aduc în casă susținătorii familiilor respective, adică părinții lor, ceea ce consider că e nedemn pentru un tînăr apt de muncă. De fapt, le-am spus-o, și nu o singură dată.

Și ca să-l facă să înțeleagă pe gazetar mai bine problema, Maria Apati i-a explicat că tinerii din sat nu vin la muncă din pricină că ei „nu admit să muncească pentru cei 16 lei pe care îi oferă la ziua-muncă cooperativa. E prea puțin".

— Poate că au dreptate, e prea puțin 16 lei — le-a luat apărarea gazetarul.

— Dar de unde vrei să plătim mai mult, cînd domniile lor nu vin la muncă? i-a replicat Maria. Și pe loc i-a furnizat cîteva date statistice:

— Avem o livadă de 23 de hectare. Pentru că nu a fost îngrijită cum trebuie, această livadă a adus cooperativei beneficii nete de numai... 5 000 lei. Alt exemplu: în condițiile anului în curs, an bogat în ploi, din aceleași motive la noi s-au obținut 1 156 kg. grîu, 1 600 kg porumb, 388 kg în de ulei, 780 kg floarea-soarelui la hectar. Toate aceste producții, comparate cu producțiile medii obținute pe întreaga regiune Banat, fac din Biniș o veritabilă insulă a lipsei de grijă față de dezvoltarea avutului obștesc și de propria-ți bunăstare.

...Mai zilele trecute, Maria Apati a fost aleasă secretară a organizației U.T.C. Ziua aceasta nu are s-o uite. În ziua aceasta s-a simțit ca atunci cînd intra pentru prima oară în Biniș: plină de încredere și de vise.

Sperăm că încrederea în propriile ei vise n-o să mai cunoască gustul amar al dezamăgirilor și că acea părere a Mariei Apati că Binișul e o... insulă ciudată, va dispare, spulberată de fapte demne de laudă. Sperăm că pe Maria Apati oamenii din Biniș o vor ajuta să treacă măcar la lecția a doua a abecedarului ei de specialitate: aplicarea cunoștințelor pe care le-a dobîndit în școală, iar comitetul raional al U.T.C. o va ajuta să-și îndeplinească importanta sarcină ce i-a fost încredințată.

● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri

ZILNIC

INFORMAŢII

La Teatrul „C. I. Nottara" din Capitală a avut loc premiera comediei „O noapte furtunoasă" de I. L. Caragiale. Regia spectacolului aparţine lui Gh. Raţaei.

ACTUALITATEA

LA GALAŢI: FESTIVALUL FILMULUI PENTRU SATE

Azi începe festivalul filmului pentru sate şi în regiunea Galaţi.

În legătură cu acest eveniment cultural, care a intrat de acum în tradiţie, corespondentul nostru regional VASILE MOINEAGU, s-a adresat tovarăşului VASILE CIOCÎRLIE — directorul I.C.R.S. Galaţi care ne relatează: „Valorificînd experienţa anilor trecuţi, ne-am propus ca, atît în etapa I a festivalului, cît şi în cea de a doua, să prezentăm săptămînal cîte două filme artistice însoţite de documentare pe teme agricole şi de popularizare a ştiinţei şi culturii. În peste 60 de localităţi, vor fi organizate „Zilele filmului românesc"

Proiecţiile respective vor fi însoţite de expuneri cu privire la realizările cinematografiei româneşti şi de cele trei expoziţii volante cu circulaţie în 30 de localităţi.

În cadrul Festivalului filmului pentru sate, s-au dovedit utile discuţiile cu prietenii filmului despre arta îndrăgită. Le vom cere, cu acest prilej, păreri şi propuneri cu privire la ultimele producţii realizate în studiourile noastre cinematografice. Sînt mult aşteptate în cadrul festivalului peliculele care redau imagini din cadrul vizitelor conducătorilor de partid şi de stat în regiunea Galaţi şi în celelalte regiuni ale ţării.

În colaborare cu comitetul regional, cu comitetele raionale şi orăşeneşti ale U.T.C., am stabilit apoi organizarea unor simpozioane pe marginea filmelor „Tunelul" şi „Vremea zăpezilor", precum şi desfăşurarea unor concursuri pe tema „Viaţa satului oglindită în filmul românesc".

Nu i-am scăpat din vedere nici pe numeroşii şi exigenţii şcolari şi elevi. Pentru ei pregătim un bogat program de filme artistice adecvate vîrstei, precum şi filme de desene animate.

MERSUL LUCRĂRILOR AGRICOLE

Mecanizatorii din S.M.T. continuă lucrările de pregătire a terenurilor pentru însămînţările de primăvară. Pînă acum, în întreaga ţară au fost arate mai mult de 3 milioane ha.

În unele regiuni, însă, printre care Bucureşti, Argeş, Iaşi, Oltenia, Crişana, Ploieşti mai sînt încă suprafeţe nearate. Forţele de care dispun S.M.T. permit terminarea în scurt timp a arăturilor pe întreaga suprafaţă prevăzută. Se impune însă ca unităţile agricole să-şi mobilizeze toate forţele pentru eliberarea tuturor terenurilor, iar S.M.T.-urile să folosească întreaga capacitate de lucru, fiecare zi prielnică, pentru executarea arăturilor de toamnă şi pe cele mai mici suprafeţe.

(Agerpres)

6 ANI = 100 000 Km PE JOS

Oamenii muncii aflaţi pentru tratament balnear la staţiunea Vatra Dornei au avut ca oaspete pe prof. Dumitru Dan, primul om din lume (român) care a parcurs pe jos în şase ani 100 000 km. El a vizitat 74 de state şi 30 colonii, a folosit 497 perechi de opinci şi 28 costume naţionale.

Răspunzînd invitaţiei Comitetului raional Vatra Dornei al U.T.C. şi casei de cultură a raionului, oaspetele s-a întîlnit şi cu un mare număr de tineri muncitori, elevi.

În ambele întîlniri oaspetele şi-a povestit impresiile din călătorie.

VLAD MIHAIL
controlor de calitate

NOI SATE ELECTRIFICATE

PITEŞTI (de la corespondentul nostru)

De curînd, au fost terminate lucrările de electrificare în satele Săvoiu, Mirceşti, Jugaru, Bănăreşti. De la 1 ianuarie şi pînă în prezent s-au electrificat 47 de localităţi. Pînă la sfîrşitul acestui an încă 23 de localităţi din regiunea Argeş vor primi lumină. Numărul satelor electrificate a ajuns astfel în regiunea Argeş pînă la 660.

ANTICIPAŢII PENTRU ANUL NOU A APĂRUT:

FIŞA DE PONTAJ A REPORTERULUI

● „Fraternitate" industrială

Cei doi coloşi se numesc: Combinatul petrochimic Piteşti şi Combinatul petrochimic Rm. Vîlcea. „Fraternitatea" lor e determinată de mai mulţi factori. Amîndouă sînt plasate în regiunea Argeş. Amîndouă folosesc, completîndu-se, resursele naturale ale regiunii.

Combinatul petrochimic argeşan va avea 5 unităţi — un complex de piroliză şi 4 fabrici: polietelenă — aerlonit, cianură de sodiu şi cianură de atraziu. Fratele său de la Rm. Vîlcea va cuprinde 4 fabrici: clorosodice, PVC, alcooli pe bază de oxosinteză şi insecticide. Construcţia — şi a unuia şi a celuilalt — a început anul acesta. Între cele două combinate va exista o şi mai strînsă legătură „frăţească". De la Piteşti — printr-o conductă lungă de 60 km — vor circula spre Rm. Vîlcea etilena şi propilena, necesară ca materii prime pentru combinatul de pe malul Oltului.

C. P.

● Aşa „colegialitate"...

Oră de dirigenţie în clasa a XI-a C — Liceul nr. 5 din Arad. O temă de mare actualitate şcolară: „Dialog despre prietenie şi colegialitate". Discuţia debutează pasionant: se citeazâ scriitori celebri, se confruntă păreri, se împărtăşesc gînduri. Cineva recită chiar versuri închinate prieteniei.

A doua zi aflăm că D. R. — elevă în această clasă I — locuieşte singură într-o casă. Mama i-a murit acum două luni. Tatăl — de fapt Rodicăi îi vine greu să-i mai zică tată — a părăsit-o în favoarea unei... femei.

Colegii ei cunosc toate aceste „amănunte". Dar nimeni, nici ei, nici diriginta clasei, nu a trecut pînă acum pragul casei elevei D. R. După cum se vede, în clasa a XI-a C prietenia n-a depăşit cadrul... frazelor frumoase. Aşa „colegialitate"...

A. V.

● Gospodari cu inimă de piatră

Şoseaua Cotroceni este în renovare. De două luni se lucrează. S-au scos pavelele, se lărgeşte partea carosabilă, se betonează şi se toarnă asfalt. În fiecare metru pătrat modernizat se investesc sute de lei. Dar, vorba aceea, face! De cinci zile încoace echipei de constructori îi urmează, însă o a doua: cea de spărgători. Înarmaţi cu ciocane pneumatice, cu tirnăcoape şi cu alte ustensile, cei de la telefoane, de la canalizare şi uzina electrică au pornit-o pe urmele unor defecţiuni descoperite, culmea, peste noapte. Zeci de metri pătraţi de spărturi şi apoi de reparaţii, mii de lei cheltuiţi din cauza unor gospodari cu... inimă de piatră.

● „De chichi"

Două eleve, frumos îmbrăcate, rumene în obraz, cu servietele sub braţ, se urcă în troleibuzul 81 în staţia O.D.-4 din Drumul Taberei. Se urcă însă pe uşa din faţă... De ce? „Uite-aşa de chichi" — i-au ripostat şoferului. Au luat bilete pînă la „Carol Davila" (învaţă la şcoala cu acelaşi nume), şi s-au aşezat pe locurile rezervate. De ce? „De chichi" — au răspuns şi controlorului. În spatele lor o bătrînă se sprijinea, în aglomeraţie, de speteaza scaunului.

Acestui „chichi" (a se citi lipsă de bun simţ) opinia călătorilor i-a dat replica cuvenită: „poftiţi jos"...

Gh. F.

TV

DUMINICĂ 4 DECEMBRIE 1966

8,30: Ora exactă. Cum va fi vremea?; 8,32: Pentru noi, femeile; 9,15: Emisiune pentru copii şi tineretul şcolar; 10,30: Emisiune pentru sate; 12,15: Concert simfonic; 18: Magazin... duminical; 19: Telejurnalul de seară; 19,20: Interpretul preferat; 19,40: Memoria caselor: Al. Vlahuţă; 20: „S-a întîmplat pe patinoar". Emisiune de varietăţi; 21: Filmul artistic: „Mandrin"; 22,40: Telesport; 23: Telejurnalul de noapte; 23,10: Închiderea emisiunii.

Aşa arată interiorul noii cantine în care vor servi masa elevii Grupului şcolar al Ministerului Industriei uşoare din Capitală. Într-o asemenea ambianţă, urarea „Poftă bună" pare de prisos

SPORT

CAMPIONATUL EUROPEAN DE FOTBAL

● Victoria fotbaliştilor români

În ultimul meci oficial al sezonului, jucînd la Nicosia, selecţionata noastră de fotbal a întîlnit selecţionata Ciprului în cadrul campionatului european de fotbal.

Conduşi la repriză cu 1—0, după pauză, fotbaliştii noştri au reuşit să-şi impună superioritatea marcînd de cinci ori.

Astfel, fotbaliştii români încheie primul tur al competiţiei cu două victorii din trei meciuri.

LA BASCHET

● România — Bulgaria 73 — 63

În ziua a doua a turneului internaţional de baschet masculin de la Istanbul reprezentativa României a întîlnit puternica echipă a Bulgariei. La capătul unui joc disputat baschetbaliştii români au obţinut o meritată victorie cu scorul de 73—63 (27—27).

În celelalte două partide Iugoslavia a învins echipa Austriei cu scorul de 90—63 (37—27), iar echipa Turciei a întrecut cu 71—64 (33—41) selecţionata R.F. Germane.

● Rapid — Politehnica Galaţi la volei

Derbiul campionatului republican masculin de volei se dispută astăzi la Galaţi, unde echipa Politehnica Galaţi primeşte vizita formaţiei bucureştene Rapid. Deoarece ambele echipe sînt pînă în prezent neînvinse, rezultatul direct dintre ele prezintă o mare importanţă în configuraţia clasamentului. În Capitală, meciurile se desfăşoară în sala Dinamo după următorul program: cu începere de la ora 9: I.C.F.-Universitatea Craiova (feminin); Dinamo Bucureşti—Penicilina Iaşi (feminin); Dinamo Bucureşti—Progresul Brăila (masculin). Jocul feminin dintre formaţiile Rapid Bucureşti şi C.S.M. Sibiu va avea loc în sala Giuleşti la ora 9,30.

● Sala Giuleşti din Capitală găzduieşte astăzi următoarele jocuri din cadrul campionatelor republicane de baschet: cu începere de la orele 15: Progresul Bucureşti—Voinţa Oradea (feminin); Progresul Bucureşti—Unio Satu Mare (masculin); Rapid Bucureşti—Voinţa Braşov (feminin); Construcţii—Politehnica Braşov (feminin).

● Echipele de juniori ale Bulgariei şi Greciei s-au întîlnit la Sofia în primul meci din preliminariile turneului U.E.F.A. de fotbal. Gazdele au obţinut victoria cu scorul de 2—0 (0—0). Returul va avea loc la 14 decembrie.

● În localitatea Karlskrona (Suedia) s-a desfăşurat meciul internaţional amical de handbal dintre echipele masculine ale Suediei şi R.F. Germane. După ce la pauză handbaliştii suedezi conduceau cu 10—9, în final victoria a revenit oaspeţilor cu scorul de 20—18.

● La Sofia formaţia maghiară Spartak Budapesta a dispus cu scorul de 5—3 de Akademik Sofia, în primul joc din turul întîi al „Cupei campionilor europeni", la handbal feminin.

CINEMA

OMUL DIN RIO
rulează la Patria (orele 9; 12; 15; 18; 21), Bucureşti (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

WARLOCK — cinemascop —
rulează la Giuleşti (orele 10,30; 15,30; 18; 20,30), Arta (orele 8,45; 11; 13,15; 15,45; 18,15; 20,45).

FANTOMELE SE GRĂBESC
rulează la Republica (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16,15; 18,45; 21,15).

MINUNATA ANGELICĂ — cinemascop —
Festival (orele 9,15; 12,15; 15,30; 18,30; 21,30). Berovier (orele 8; 10,30; 13; 15,30; 18; 20,30). Bucegi (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30). Melodia (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 21). Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30). Floreasca (orele 10; 12,30; 15; 17,30; 20).

CIMARON
rulează la Luceafărul (orele 10; 12,30; 15; 17,30; 20).

POVESTEA PROSTIEI MELE — O NOAPTE DE VIS
rulează la Miorița (orele 9; 12; 15; 18; 20,30).

FEMEILE
rulează la Capitol (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45).

FERIŢI-VĂ AUTOMOBILUL!
rulează la Cosmos (orele 16; 18,15; 20,30), Pacea (orele 15,45; 18; 20,15).

WEEK-END LA ZUYDCOOTE — cinemascop —
rulează la Victoria (orele 9; 11,45; 15; 17,45; 20,30). Grivița (orele 9; 11,45; 15; 17,45; 20,30). Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

ÎNVĂŢĂTORUL
rulează la Central (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,30; 20,45).

CÎINELE DIN BASKERVILLE
rulează la Doina (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

SĂLBATICII DE PE RÎUL MORŢII — ŞTIINŢA ŞI TEHNICA nr. 19 — RAPSODIA UNGARĂ
rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

TUNELUL — cinemascop —
rulează la Excelsior (orele 9,30; 12,15; 15,15; 18; 20,45). Modern (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21).

CENUŞĂ — cinemascop — (ambele serii)
rulează la Viitorul (orele 16; 19,30).

CÎT TIMP EŞTI SĂNĂTOS
rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,15). Crîngaşi (orele 15,30; 18; 20,30).

NU SÎNT COPACI PE STRADĂ
rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30).

CASA DIN MONTEVIDEO — cinemascop —
rulează la Aurora (orele 9,30; 10,45; 13; 15,30; 18; 20,30)

VREMEA ZĂPEZILOR
rulează la Munca (orele 16; 18,15; 20,30)

FANTOMAS SE DEZLĂNŢUIE — cinemascop —
rulează la Ferentari (orele 10; 15; 17; 19; 21).

CĂLĂTORUL CU BAGAJ — cinemascop —
rulează la Moşilor (orele 15,30; 18; 20,30).

AVENTURILE LUI WERNER HOLT
rulează la Colentina (orele 15,30; 19).

MAGAZINUL DE PE STRADA MARE
rulează la Volga (orele 9,15; 12; 15; 17,45; 20,30).

FEMEIA NISIPURILOR
rulează la Bahova (orele 10,30; 15,30; 18; 20,30).

ANGELICA, MARCHIZA „ÎNGERILOR" — cinemascop —
rulează la Lira (orele 10; 12,30; 15,30; 18; 20,30).

COLIBA UNCHIULUI TOM
rulează la la Buzeşti dimineaţa orele 9,30; 12,30)

TRIUMFUL LUI ROBIN HOOD — cinemascop — (după-amiază).
rulează la Buzeşti (orele 15,30; 18; 20,30) Drumul Sării (orele 11,15; 17,45; 20,30)

ÎN GENUNCHI MĂ ÎNTORC LA TINE
rulează la Union (dimineaţă, orele 9,45; 12,30; 15,15).

VIOLENŢĂ ÎN PIAŢĂ
după-amiază, (orele 18; 20,30).

NOSTALGII DE IARNĂ

(Urmare din pag. I)

tainele poveştii depănate de bunic, zîmbea. Şi i-a răvăşit vîntul zîmbetul mai degrabă ca o mîngîiere.

— De ce ai tăcut fată în alb, şi-ţi laşi riduri peste cîmpii? Ţi-au ostenit picioarele învăţate cu valsul, ţi-au ostenit ochii şi mîinile învăţate cu icoane filigranate pe sticlă? Nu-ţi mai recunoşti locurile copilăriei, fată în alb? De cîmpul des şi verde plîngi. De mioarele strînse de frig sus în stînă, ori de călătorul rătăcit de stele plîngi, fată în alb. Sub mantia ta, cîmpul va trăi subteran şi cald, mioarele vor prinde puteri, călătorul... Dar mi-a răspuns vîntul.

Se tînguie ceva pe strunele lui. Romanţă de demult. Vers domol de baladă frîntă. Cu copilărie, cu vatră, cu stele de nea şi foame de iarnă se tînguie. Cu cer jos şi negurat, cu colindători descuţiţi şi nuci jilave de danie şi covrigei aromaţi şi ghiciţi în traista cu petece, se tînguie. Ce mult e de atunci... Îţi mai aduci aminte, mamă. Afară ninge liniştit şi-n casă arde focul, iar noi pe lîngă tine stînd, de mult uitarăm jocul?

Dar mi-a răspuns vîntul.

MUNCA E VIAŢĂ DIN VIAŢA MEA

● CONTINUĂRI ● CONTINUĂRI ● CONTINUĂRI

resturi de formă cavernicolă, ajunse pînă în zilele noastre din terţiar — acum 60 milioane de ani. Sute şi sute de flacoane cu laună conservată care echivalează cu tot attea zeci şi zeci de peşteri explorate. Explorările au loc în condiţii uneori din cele mai grele, cu eforturi în care condiţia fizică se cere a fi dublată de îndrăzneală, răbdare şi o mare putere de rezistenţă şi bineînţeles cu un permanent şi mereu treaz spirit de observaţie, nu fără acea intuiţie şi insesizabil care ţin de inspiraţie, de zborul şi fantezia poetului. Pe mese, printre microscoape binoculare şi instrumentarul de lucru, pense, ace spatulate şi de disecţie, cărţi şi reviste în toate limbile. Şi cum e firesc, însemnările personale, lucrări de studiu, teza de doctorat în curs de redactare, hărţi ale regiunilor carstice din ţara noastră şi ciorne. Ciorne, însemnări, lucrări în curs de redactare. Şi sus, singur, pe întreg peretele, dominînd încăperea-laborator, părintele biospeologiei — a ştiinţei faunei din golurile subpămîntene — Emil Racoviţă. Sub fotografia ilustrului savant, la masa sa de lucru, tînărul biolog Decu Vasile, aşa cum stă de ceasuri aplecat peste microscop pentru identificarea unui coleopter, pare a fi preluat ştafeta din mîna celebrului său înaintaş şi, ca într-o goană a forţelor, se străduieşte să-l ducă mai departe viaţa în ce are ea mai veşnic.

Spre a aduce sub o faşcie de lumină acel mister al universului, al materiei vii, Decu Vasile îşi dăruieşte laboratorului, microscopului, ceasuri şi zile, zi după zi, săptămîni, luni şi ani de-a rîndul.

De loc din Sudiţii — Feteşti, din inima Bărăganului, cu părinţii învăţători şi doi fraţi, amîndoi medici — cum se vede o familie în care cartea a stat la mare cinste — Decu Vasile e un om tînăr. Cu obrazul de o uşoară paloare, înalt şi subţire, pare şi mai tînăr decît este. Doar privirea are un abur de osteneală. Osteneala ceasurilor de veghe la microscop.

— E ceva extraordinar! Te minunezi ce structuri complicate poţi să vezi la aceste animale care de multe ori nu au nici un milimetru lungime. Dai mereu peste grupuri noi, cu o mare variabilitate şi care te duc la dezlegarea diverselor probleme de filogenie... Ca să adauge de îndată:

— Pentru mine e un domeniu vast de cercetare şi extrem de interesant. Am posibilitatea de a cerceta viaţa şi a o diseca pînă la cele mai intime elemente pentru a surprinde legi şi corelaţii. Şi cum mă pasionează deopotrivă problemele de ecologie (relaţiile animal—mediu) ca şi anatomia comparată a insectelor, pînă la ultima analiză, cu studierea structurii şi fiziologia intimă a diferitelor organe, înţelegeţi acum ce vast cîmp de lucru am înaintea mea. Şi ce vast material de studiu mereu reînnoit cu exemplare, multe neînregistrate încă de nici un alt for ştiinţific! Dacă ar fi numai exemplarele colectate nu de mult din Topolniţa, cea mai lungă peşteră din ţară, pe care am descoperit-o cu încă doi colegi! Desigur n-au fost uşor de străbătut cei 11 kilometri ai peşterei şi nici cărtarea şi colectarea faunei din apă şi de pe sol, cu diversele. Însemnări şi descrieri, precum şi ulterioarele observaţii a biocenozelor (comunităţi de animale) în condiţii „de peşteră" şi la diferitele epoci ale anului.

Mereu în luptă cu timpul, îşi continuă studiul şi acasă în ceasurile tîrzii ale nopţii. Ancuţa „studentă" în clasa I visează toate poznele şi minunile de peste zi, iar Elena — soţia şi prietenul cel mai apropiat — plecată peste eşafodajul său de radicali, îşi pregăteşte cursul pentru a doua zi. E fizician şi e asistentă la catedra de fizică a Facultăţii de matematică. Poate şi ca o compensaţie pentru asperitatea şi spiritul de aspră vigoare ştiinţifică de peste zi, serile acestea în familie au ceva de oază, de senină şi caldă comunicare. Familia Decu trăieşte sub aura iubirii şi a înţelegerii. O iubire gravă, de profundă simţire. Urmărindu-şi reciproc studiul lucrărilor, se ajută şi se încurajează cînd lucrurile nu merg prea bine. Un zîmbet, o privire schimbată deasupra ochelarilor şi fiecare îşi reia lucrul. Mama cu lumea ei de radicali, şi tata... Tata cu coleopterele lui. Cu coleopterele şi micile evaziuni în literatura beletristică, în cărţi de etnologie şi arheologie şi bineînţeles în cele tangente domeniului său de muncă. Îi place muzica simfonică. Bach, Mozart, Beethoven sînt prieteni de-ai casei. Nu-i place şi nu înţelege muzica concretă. Refuză arta abstractă.

Cu peste 30 de lucrări ştiinţifice, publicate în ţară şi străinătate, dintre care „Sinteza a 100 de peşteri din Oltenia", va vedea în curînd lumina tiparului la C.N.R. — Paris, prin lucrarea sa asupra coleopterelor cavernicole şi-a atras binevoitoarea atenţie a unui savant de talia lui A. Vandel de la Facultatea de ştiinţe naturale din Toulouse, precum şi invitaţia de a lucra pentru mai multe luni în cadrul laboratorului subteran din Manlis-Pirinei, ca bursier al statului francez, unde, de altfel, va pleca peste cîteva zile. Va fi un prilej pentru un rodnic schimb de păreri şi de a se informa despre ultimele realizări ale prestigiosului centru francez de biospeologie şi a prezenta desigur şi realizările ţării noastre. Şi nu-s puţine aceste realizări. Noi îi dorim din toată inima succes!

PUBLICITATE, PUBLICITĂŢII

zîn. Din vitrină obiectul îţi zîmbeşte; îi zîmbeşti şi tu. Zîmbete pierdute fiindcă vînzătorul îţi spune scurt: n-avem!

Există magazine care au căpătat o adevărată faimă — tristă faimă! — în promovarea unui sistem de dezinformare a cumpărătorului. Iată unul dintre multele exemple ce pot fi date: în cartea de sugestii a magazinului de încălţăminte din Piaţa Palatului există asemenea notaţie: „Vă rugăm să scoateţi din vitrină pantofii care nu se găsesc. Omul face drumul de pomană venind pînă aici şi... (P. Ecaterina funcţionară). Ce încredere mai poţi avea în anunţul prin care magazinul încunoştiinţează publicul că aici se face sondarea cererii de consum şi în consecinţă să se studieze catalogul alăturat?! Şi dacă deschizi totuşi catalogul te convingi că e vorba de altă farsă. Din cele 115 pagini doar două sînt rezervate încălţămintei, restul se referă la mărfuri care nu privesc magazinul.

Cu praf, cu biscuiţi şi cu pictură

Ion Oroveanu, care ne-a însoţit de la expoziţia de grafică publicitară la magazinul de alături „Unic", spunea privind vitrinele acestuia:

— Să facem un inventar: o ramă de tablou, un pelican împăiat (penajul este murdar), coniac, conserve de peşte, şliboviţă, coloana lui Brâncuşi, fire de papură. În vitrina următoare amestecul e şi mai barbar. Dar de data aceasta coloana infinită nu mai pleacă din conserve ci din paste făinoase. Nu reţii nimic fiindcă la nivelul ochilor se află picturi decorative, şi aceastea de un gust dubios. Mărfurile (de fapt cele care trebuie în primul rînd etalate) sînt înecate în praf şi puse de-a valma, undeva pe jos.

De la „Unic" am plecat la magazinul de confecţii pentru femei căruia neoficial i se spune „Eva".

— Vedeţi — a continuat Ion Oroveanu — aici se află o vitrină care se poate adresa omului de pe stradă într-un mod foarte direct. Seamănă, dacă vreţi, cu o scenă de teatru care concentrează privirile. Dar ce vede cetăţeanul aici? Cîteva manechine înecate în această pictură gen tapet de frizerie. **Este o tendinţă a marilor magazine de a subordona rolul publicitar al vitrinei celui decorativ încărcînd cu picturi, deseori de slabă calitate, spaţiile destinate prezentării unor obiecte şi anunţuri într-un mod original, atractiv.**

(Va urma)

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

DIN VIAŢA TINERETULUI LUMII

Vacanţă forţată la Barkeley

De trei zile sălile de cursuri ale marii universităţi californiene Barkeley sînt goale. Studenţii au hotărît, din proprie iniţiativă, să-şi ia o „vacanţă forţată". În fiecare dimineaţă ei se adună însă în curţile interioare ale universităţii unde, de 72 de ore, continuă, aproape fără întrerupere, mitingurile şi demonstraţiile de protest. Ziarele şi posturile americane de televiziune apreciază că actualele acţiuni ale studenţilor universităţii Barkeley sînt, prin amploarea şi entuziasmul desfăşurat, la fel de importante ca şi mişcările studenţeşti organizate în anul 1964 la acest institut de învăţămînt superior. Printr-o coincidenţă, la 2 decembrie, s-au împlinit doi ani de la începerea acestei mişcări.

Revolta a izbucnit în sălile de cursuri şi aulele universităţii Barkeley în ziua de 30 noiembrie cînd, poliţia a atacat cu brutalitate pe studenţii participanţi la o demonstraţie de protest împotriva războiului. În ziua aceea, cîteva sute de tineri şi tinere s-au adunat în clădirea Uniunii studenţilor şi au cerut înlăturarea de pe teritoriul Universităţii a biroului de recrutare în forţele militare maritime ale S.U.A., înfiinţat de Ministerul Marinei. Este cunoscut faptul că numeroşi tineri americani şi-au exprimat deschis protestul faţă de actualele recrutări care au scopul să asigure carne de tun proaspătă pentru războiul atît de nepopular dus de Statele Unite împotriva poporului vietnamez.

Studenţii au baricadat intrarea în biroul de recrutări şi au invitat pe cei trei ofiţeri trimişi în acest scop la universitate să părăsească teritoriul ei. Aproximativ 100 de poliţişti, înarmaţi cu bastoane de cauciuc, au fost aduşi la faţa locului. Ei au lovit cu brutalitate pe studenţi şi au arestat 10 „rebeli" în rîndurile cărora se afla şi Mario Savio, unul din conducătorii acţiunilor studenţeşti care au avut loc în anul 1964. Intervenţia poliţiei, în loc ca să ducă la „liniştirea" lucrurilor, a intensificat mişcarea de protest a tinerilor din universitate. La chemarea organizaţiei studenţeşti, joi seara la Barkeley a avut loc un miting de masă la care au participat peste 10 000 de studenţi. Ei au cerut eliberarea imediată a colegilor lor arestaţi şi s-au pronunţat împotriva amestecului poliţiei în treburile universităţii. Totodată, studenţii au solicitat conducerii universităţii să nu mai permită accesul la Barkeley a „grupurilor neuniversitare". Aceste grupuri, alcătuite din elemente avînd legături cu cercurile de dreapta, au fost aduse aici din ordinul autorităţilor statului California pentru a contracara campania desfăşurată de studenţi în semn de protest împotriva războiului din Vietnam.

Vineri, sute de studenţi s-au instalat în faţa clădirilor universităţii purtînd pancarde pe care erau scrise lozinci de protest împotriva războiului din Vietnam, a încorporării studenţilor în forţele armate americane şi a comportării poliţiei. În acelaşi timp numeroase cadre didactice ca şi organizaţiile studenţeşti de la Universitatea Stanford şi alte colegii din statul California şi-au exprimat solidaritatea cu lupta studenţilor din Barkeley. Vădit descumpănite de aceste evenimente, cercurile de dreapta au început să se agite cerînd să „fie luate măsuri severe împotriva studenţilor şi membrilor corpului didactic care sînt nesupuşi". Guvernatorul statului California, ultra conservatorul Ronald Reagan, a ameninţat pe studenţi că dacă nu vor înceta acţiunile lor vor fi exmatriculaţi, iar Jesse Unruh, preşedintele Congresului acestui stat, a cerut „deschiderea unei anchete". Greva studenţilor însă continuă. Un prim succes a fost obţinut prin faptul că biroul de recrutare înfiinţat de Ministerul Marinei a fost desfiinţat. Între timp consiliul de conducere al Universităţii se află în permanenţă în şedinţă pentru a examina măsurile represive ce vor fi luate împotriva „rebelilor".

I. RETEGAN

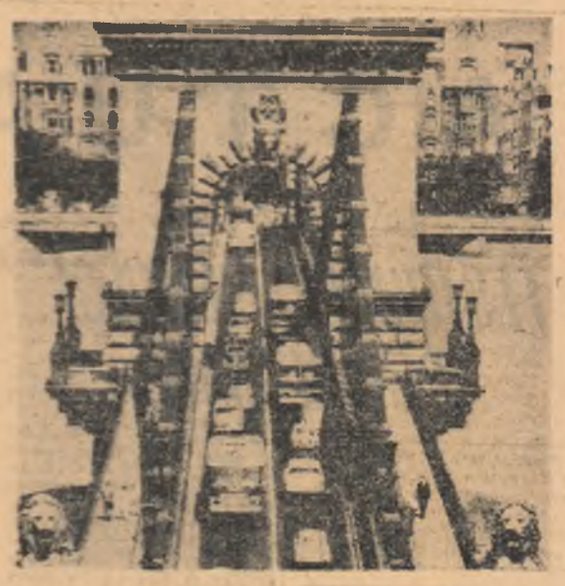

R. P. UNGARĂ — Unul dintre renumitele poduri de peste Dunăre

Atacuri ale patrioţilor sud-vietnamezi

Agenţia France Presse anunţă din Saigon că forţele patriotice au lansat vineri după-amiază şi vineri noaptea noi atacuri împotriva trupelor americano-saigoneze. O unitate de infanterie blindată americană a fost întîmpinată cu foc de mortiere, vineri după-amiază, de forţele patriotice ce operează în regiunea din nord-estul capitalei. Un comunicat militar american anunţă pierderi însemnate în oameni şi armament. La 25 km nord-vest de tabăra forţelor speciale americane de la Plei Djereng, din zona platourilor centrale sud-vietnameze, a avut, de asemenea, loc un atac violent al patrioţilor. Ambele părţi au suferit pierderi. O unitate de paraşutişti americani, transmite corespondentul agenţiei France Presse, a fost violent atacată la 40 km nord-est de Saigon.

În împrejurimile imediate ale Saigonului, trupele Frontului Naţional de Eliberare au organizat trei ambuscade împotriva forţelor armate saigoneze. Una din unităţile saigoneze a suferit, potrivit comunicatelor, pierderi deosebit de grele. Lupte au avut loc şi în regiunea de coastă, în apropierea portului Tuy Hoa.

Primul ministru, generalul Cao Ky, a anunţat că în următoarele două, trei săptămîni, în delta fluviului Mekong, vor fi dislocate trupe americane. Pînă acum aici operau numai soldaţi saigonezi.

„Consilierii"

Dumnealor sînt nişte paşnici „consilieri". Nu pun mîna pe arme, nu luptă, stau departe de linia invizibilă a frontului. Ei furnizează doar sfaturi. Nimic altceva. Povestea cu „consilierii" americani am mai auzit-o. În Vietnam, la începutul intervenţiei, corpul expediţionar al S.U.A. nu avea decît... consilieri. Washingtonul se jura că n-a trimis militari care să lupte, ci numai sfătuitori, binefăcători înzestraţi cu un surplus de înţelepciune.

„Consilierii", cu timpul, au renunţat la podoabele filantropiei şi au devenit ceea ce sînt în prezent: o armată de agresiune. Într-un fel, povestea pare a se repeta într-o ţară vecină cu Vietnamul — Tailanda.

33 000 militari americani se găsesc în această ţară. Cifra este impresionantă şi are darul de a genera o întrebare: care este rostul acestei concentrări de forţe ale S.U.A. în Tailanda? „Marele secret" care înconjura prezenţa americană (întreţinut de autorităţile de la Bangkok temătoare de repercusiunile pe plan propagandistic) s-a risipit. De altfel, în săptămîna aceasta, în pitorescul oraş asiatic, au început chiar negocieri pentru a se defini statutul trupelor americane dislocate în Tailanda. Majoritatea militarilor americani aparţin forţelor aeriene instalate în cinci baze de mari proporţii de unde efectuează raiduri împotriva Vietnamului şi Laosului. O parte a efectivelor S.U.A. are însă sarcini... tailandeze. Aşa a fost reînviat basmul cu „consilierii".

Nemulţumirea populară din Tailanda şi-a găsit expresia şi într-o mişcare de partizani ale cărei dimensiuni se amplifică. Oficialităţile de la Bangkok şi susţinătorii lor de la Washington privesc cu nelinişte existenţa formaţiilor de partizani iar unii comentatori apuseni au făcut o paralelă cu începutul luptelor din Vietnam. La Bangkok s-a decis luarea unor măsuri ferme: represiuni nemiloase pentru a pune capăt forţelor de guerilă. Poliţia a fost „modernizată", echipament în valoare de multe milioane de dolari fiind adus din S.U.A. Dar nici „modernizarea", nici persecuţiile de proporţii n-au dat rezultatele calculate. Neîncrederea în potenţialul poliţiilor locale a condus la ideea unei intervenţii directe a militarilor americani. Păstrînd, bineînţeles, cuvenitele aparenţe de „neutralitate" faţă de nişte treburi interne. Atunci au intrat în scenă „consilierii" americani.

La Bangkok se pretinde că aceşti „consilieri" sînt simpli spectatori. Un grup de 365 militari din „forţele speciale" ale S.U.A. staţionează la Lop-Buri, la 120 km de Bangkok. Cei 365 sînt... profesori. Învăţătura pe care ei sînt gata să o dăruiască slujbaşilor poliţiei tailandeze şi-au însuşit-o la „universităţile" din delta Mekongului sau din Santo-Domingo. Potrivit agenţiei U.P.I., ei „antrenează" poliţia regională în vederea folosirii unor metode „speciale" de... represiune. Diplome nu ştim dacă se eliberează, dar „examenul final" trebuie trecut în junglă. Ceea ce nu încîntă pe mulţi cursanţi. Alţi „consilieri" transportă cu elicoptere trupele tailandeze în zona de operaţiuni. În zilele din urmă o ciocnire în care au fost angajate importante efective s-a produs în jungla din districtul Nakai. Militarii tailandezi aveau în frunte... „consilieri" americani. Autorităţile de la Bangkok repetă, însă, pînă la obsesie: „americanii nu iau parte la lupte". Limpede: elicopterele erau americane, armele — americane, piloţii — americani, „consilierii" — tot americani. Doar sîngele vărsat era tailandez. Însă în numele unor interese... americane.

Vietnamezii au făcut cunoştinţă cu „consilierii". Acum este rîndul tailandezilor să afle adevărata fizionomie a nechemaţilor lor „consilieri". Căci domnilor ocupanţi nu le place să li se spună pe nume.

EUGENIU OBREA

JAPONIA — Demonstraţie la Tokio împotriva războiului american din Vietnam

Expoziţie românească la Ţiantzin

Vineri la prînz, la Clubul muncitoresc din Tiantzin s-a deschis expoziţia „Arhitectura în Republica Socialistă România". Fotografii şi machete ilustrînd eforturile şi succesele arhitecţilor şi constructorilor în dezvoltarea şi sistematizarea oraşelor româneşti, noi centre industriale pe harta ţării, construcţiile de locuinţe în mediul urban şi rural.

Noul guvern japonez

Eisaku Sato a anunţat formarea noului guvern japonez, în care îşi menţine funcţia de prim-ministru. Ministru al justiţiei a devenit Isaki Tanaka, iar ministru al finanţelor, Mikio Mizuta. Ministru al afacerilor externe a fost numit Takeo Miki înlocuindu-l pe Etsusaburo Shiina, care a primit o funcţie în conducerea partidului de guvernămînt. Corespondentul agenţiei France Presse apreciază că cea mai importantă modificare în cabinetul japonez este numirea lui Takeo Miki la afacerile externe. În vîrstă de 59 de ani, el este considerat, în general, drept „personalitatea cea mai vigoroasă a tendinţei din partidul de guvernămînt" care „se pronunţă pentru o politică externă mai independentă faţă de Statele Unite".

•

Simbătă dimineaţa s-a întrunit, în şedinţă extraordinară, Camera Consilierilor a Dietei japoneze (superioară) în prezenţa împăratului Hirohito. Deputaţii Partidului liberal-democratic de guvernămînt i-au desemnat în mod unilateral ca preşedinte al Dietei pe reprezentantul lor, Kentaro Ayabe, în vîrstă de 78 de ani. Agenţia Kyodo relatează că atît reprezentanţii socialiştilor cît şi cei ai Partidului Comunist au cerut dizolvarea imediată a Camerei inferioare a Dietei. Întrucît această cerere nu le-a fost satisfăcută, ei au refuzat să participe la şedinţa Camerei Superioare.

U Thant reales secretar general al O.N.U.

Trimisul special Agerpres, Nicolae Ionescu, transmite: Adunarea Generală a O.N.U., acţionînd la recomandarea Consiliului de Securitate, a reales vineri seara în unanimitate pe U Thant ca secretar general al O.N.U. pe o perioadă de încă cinci ani. Imediat după afişarea rezultatului votului, U Thant şi-a ocupat locul în sala de şedinţe a Adunării Generale. El a rostit o scurtă cuvîntare în care a subliniat că a acceptat punctul de vedere unanim exprimat de O.N.U. potrivit căruia prezenţa sa este necesară „pentru a servi cît mai bine interesele înalte ale organizaţiei care reprezintă un factor pozitiv în actuala situaţie internaţională".

„Preocupările" lui Chombe

Reprezentanţa din Alger a Frontului patriotic de eliberare naţională a Portugaliei, a dat publicităţii un comunicat conţinînd amănunte semnificative în legătură cu sprijinul pe care îl primeşte premier congolez, Moise Chombe. El primeşte din partea autorităţilor portugheze în cumpărarea de arme şi recrutarea de mercenari cu ajutorul cărora speră să intervină în Congo. Comunicatul relatează că Moise Chombe a făcut în ultimul timp numeroase vizite în Portugalia, şi de fiecare dată el a trecut frontiera fără a fi supus formalităţilor de rigoare. El este întotdeauna condus direct la o vilă din apropierea Lisabonei, aparţinînd fraţilor Zolo, proprietari ai Societăţii „Norte Importatora", care se ocupă cu vînzarea armelor şi muniţiilor, şi cu care Chombe întreţine legături strînse. Referindu-se la recenta ştire privind descoperirea de către autorităţile franceze, într-o localitate din sudul ţării, a unei tabere de mercenari, comunicatul afirmă că, avînd sprijinul autorităţilor portugheze, Chombe a înfiinţat tabere similare şi în alte ţări europene, cum ar fi Spania.

pe scurt

Peste un metru de zăpadă a căzut în ultimele 24 de ore asupra localităţii Mayville, situată în nordul statului New York, în regiunea lacului Chautauqua. Autorităţile au declarat că aşa ceva nu s-a mai întîmplat în această regiune de 30 de ani. Toate şcolile au fost închise, circulaţia fiind în întregime paralizată.

O delegaţie economică a R.A.U. a sosit la Delhi în vederea unor negocieri cu oficialităţile indiene în problema dezvoltării colaborării economice şi tehnice dintre cele două ţări. Negocierile vor fi urmate, săptămîna viitoare, de tratative la nivel ministerial, în conformitate cu hotărîrile luate în luna octombrie de preşedintele Gamal Abdel Nasser şi primul ministru Indira Gandhi.

INSULELE BARBADOS AU CERUT PRIMIREA ÎN O.N.U.

Într-o scrisoare adresată secretarului general al O.N.U., primul ministru al Insulelor Barbados a cerut ca ţara sa să fie admisă în Organizaţia Naţiunilor Unite. Barbados, care a obţinut independenţa la 30 noiembrie, va fi cel de-al 122-lea stat membru al O.N.U. Avînd o populaţie de 235 000 de locuitori şi o suprafaţă de 200 kilometri pătraţi, acesta va fi cel mai mic stat din lume membru al O.N.U.

Programul „Alianţa pentru progres" nu a adus nimic bun popoarelor din America Latină, a declarat vicepreşedintele Salvadorului, Francisco Roberto Lima, aflat în Statele Unite. Poporul ţării mele, a spus Lima, nu a primit nici un fel de sprijin prin programul „Alianţa pentru progres". Toate bogăţiile provenite din creşterea destul de mică a industriei au fost date pe mîna unor politicieni necinstiţi, a generalilor şi a păturilor aristocratice.

„JOCUL CU MOARTEA" EDITAT LA SOFIA

În biblioteca „Scriitori din Balcani" a Editurii Tineretului din Sofia a apărut recent romanul „Jocul cu moartea" de Zaharia Stancu. Traducerea este semnată de Mara Hinova.

Cu 286 voturi pentru şi 283 contra, Adunarea Naţională Franceză a adoptat, vineri seara, proiectul de lege referitor la organizarea referendumului în Somalia franceză. După cum se ştie, în cadrul acestui referendum, populaţia Somaliei franceze va putea să se pronunţe fie pentru independenţă, fie pentru menţinerea actualului statut.

ÎNFRUNTĂRI ÎN PARTIDUL CONGRESUL NAŢIONAL INDIAN

În Delhi s-a anunţat că partidul Congresul Naţional Indian, partid de guvernămînt a hotărît retragerea candidaturii fostului ministru Krishna Menon pentru alegerile legislative care urmează să aibă loc în februarie.

Se consideră că acest fapt este rezultatul acţiunilor întreprinse de o grupare oponentă, care vrea să-l înlăture pe liderul aripei de stînga a partidului de guvernămînt.

Nu numai stupefiantele

Revista elveţiană L'ILLUSTRE a întreprins recent o anchetă în legătură cu răspîndirea stupefiantelor în Elveţia. De la bun început ancheta a stabilit că în această ţară consumul stupefiantelor aşa zis „clasice" — morfina, heroina, haşişul (şi derivatele sale), cocaina etc. — produse pe baza extraselor din opium, coca ş.a., este relativ mai puţin răspîndit decît în alte ţări occidentale. Organele de urmărire şi combatere a consumului de stupefiante au în evidenţa lor doar 150 de cetăţeni elveţieni consumatori de asemenea droguri (cărora li se adaugă alţii — sute şi mii, cine poate şti? — cetăţeni străini, aflaţi în Elveţia ca turişti). Explicaţia numărului redus de consumatori de asemenea stupefiante constă, după părerea revistei, în faptul că Elveţia, neavînd ieşire la mare contrabandiştilor de stupefiante le-ar veni mai greu să-şi introducă „marfa" lor în această ţară, avînd de trecut în prealabil şi prin alte ţări, în care există o reţea foarte bine organizată de combatere a acestui comerţ.

Totuşi, amatorii de „fericire" provocată cu ajutorul unei fiole, pilule etc., riscă să crească numeric şi în această ţară, datorită răspîndirii unor substanţe produse de chimia de sinteză, care au unele întrebuinţări în medicină dar care, folosite pentru drogare, au efecte halucinogene şi psihomimetice. Cele mai cunoscute dintre aceste substanţe sînt „L.S.D.-25" şi „Y.B.-329" (sau „Dittran"). Ele nu pot fi produse în laboratoare şi cu personal improvizat; fabricarea lor necesită un utilaj deosebit de complicat, de care nu dispun decît marile fabrici moderne de medicamente, materii prime foarte greu de procurat dar, mai ales, de micrograme (20 000 doze dintr-un singur gram!), ne putem seama îndeajuns cît pericol prezintă această substanţă dozată în condiţiile producţiei clandestine şi a comerţului negru!

Unul din participanţii la anchetă a atras atenţia asupra unei alte forme de toxicomanie: abuzul de medicamente, după părerea sa „atît de răspîndit în Europa şi în mod special în Elveţia". „Mii de persoane — arată dr. A. Narakas, participant la anchetă — consumă astăzi tone de calmante pentru a se putea împăca cu greutăţile vieţii lor particulare sau profesionale. Ei devin tot atît de dependenţi de somnifere sau calmantele lor, ca şi toxicomanii de stupefiante". Şi revista încheie acest capitol arătînd că în Elveţia mor anual, din cauza abuzului de medicamente, cîteva sute de oameni, iar alte cîteva mii ajung, din aceleaşi cauze, sub tratament medical.

Deci, nu numai stupefiantele!

V. S.

LA CEASUL REFORMELOR

Un caricaturist londonez a avut deunăzi răzbunătoarea inspiraţie de a divulga într-un desen de ziar numărul de telefon al premierului Wilson. Ca urmare, telefoanele din Downing Street 10 au fost zdrobite zile în şir sub o avalanşă de apeluri. Ziarele povestesc că personalul reşedinţei primului ministru nu a putut face literalmente nimic altceva decît să răspundă solicitanţilor.

Tehnicienii şi-au frămîntat îndelung minţile şi au găsit într-un sfîrşit soluţia: apelurile telefonice la numărul respectiv vor fi interceptate de un serviciu special care va cere interlocutorilor adresa, numărul de telefon etc., înainte de a da legătura. Poate că ar fi fost mai simplu şi mai comod de a schimba numărul de telefon divulgat.

A schimba... iată o noţiune repulsivă într-o ţară în care monarhul este suveran constituţional, iar tradiţia — suveran absolut. Conservatorii sînt desigur... conservatori. Dar laburiştii? Evident, laburiştii nu-şi pot permite să fie conservatori. În consecinţă permit televiziunii să pătrundă, cu ocazii speciale, în sanctuarul parlamentului, desfiinţează pedeapsa cu moartea, preconizează un proces de introducere a sistemului metric.

Neputîndu-se întotdeauna exersa în domenii importante, energia reformatoare se mulţumeşte şi cu puţin. Acum purtătorii ei manifestă, de pildă, o inventă sensibilitate artistică faţă de picturile care ornează sediul parlamentului — Palatul Westminster. Marile şi întunecatele pînze ce înfăţişează scene de interes constituţional sau portrete în mărime naturală ale unor personalităţi de mult uitate, sînt în grav pericol. Deputaţii consideră că ele nu corespund gustului modern. Pericolul va fi tot mai mare pe măsură ce se va şti ce gen anume de tablouri ar urma să corespundă noului gust. Îndatorire nu tocmai uşoară pentru „Comitetul special" însărcinat cu revizuirea picturilor expuse în instituţiile publice.

Se întreabă spre exemplu ziarul Times: „Ce tablou expresiv ar trebui să aleagă în 1966 comitetul pentru a împodobi cabinetul ministrului economiei? Desigur, continuă ziarul, el va trebui să excludă acele vesele petreceri mitologice ale lui Bachus sau ale lui Perseu şi Andromeda. Tablourile de acest gen s-ar fi potrivit poate anticamerei unui papă al Renaşterii, dar nu celei a bărbatului investit cu supravegherea austerităţii".

În impas deci aici, reformatorii se întorc spre alte domenii. Şi aşa a intrat în orbita lor necruţătoare sistemul onorurilor. La date fixe, în fiecare an, cu prilejuri festive, numeroase distincţii şi titluri sînt conferite unor cetăţeni britanici merituoşi. Tradiţia voia ca partidul la putere să profite de aceste prilejuri pentru a-şi recompensa slujitorii cei mai devotaţi. De acum înainte, tradiţia este, o dată în plus, învinsă: onorurile se vor atribui pe o bază „obiectivă", nepartizană. Reforma nu este lipsită de unele riscuri politice, pe care un deputat liberal le definea cu sarcasm: „Dacă un titlu de baron sau de cavaler nu va mai recompensa 15 sau 20 de ani de docilitate parlamentară, mai mult sau mai puţin letargică, în sînul majorităţii, echilibrul Camerei Comunelor s-ar putea răsturna".

Sarcasmul a învins, fără îndoială, prudenţa. Dar, dacă nu este primejduită iminent de o răsturnare a echilibrului, Camera Comunelor este în orice caz ameninţată de o răsturnare a programului. Conform tradiţiei, acest for nu ţine şedinţe decît după-amiaza. Reformatorii vor să dea un ritm mai alert examinării şi adoptării diverselor legislaţii în parlament şi în acest sens preconizează să dedice dimineţile lucrărilor pe comisii. Propunerea a provocat o furtună de proteste în rîndul deputaţilor conservatori, care dezvoltă în sprijinul poziţiei lor o argumentare foarte practică. După ei, deputaţii trebuie să fie lăsaţi să-şi consacre dimineaţa ocupaţiilor lor particulare, afacerilor etc. Obiecţia conservatorilor are slăbiciunea minorităţii şi deci puţine şanse de a bara impetuozitatea reformatoare a majorităţii.

Tradiţia rămîne, însă nealterată în Camera Lorzilor unde apărătorii ei sînt numeroşi şi infailibili. Un episod: cînd lorzii s-au reîntors la Palatul Westminster din vacanţa de vară au avut surprize de a călca pe un preş nou, întins de-a lungul sălii de şedinţe, marcat pe mijloc cu o dungă roşie. Aceasta dungă delimitează în Camera Comunelor culoarul pe unde au voie să se îndrepte spre tribuna oratorii opoziţiei de cel al oratorilor majorităţii. Noua înfăţişare a covorului a şocat, se vede, cumplit sentimentele tradiţionaliste ale lorzilor, de vreme ce repetate dezbateri au fost consacrate acestui subiect. Obiecţia este că preşul a fost conceput în „spiritul Camerei Comunelor" şi că podeaua Camerei Lorzilor nu a fost niciodată acoperită de o piesă de acest gen.

Ghinionul tradiţionaliştilor este că nu au un spirit de observaţie prea dezvoltat şi nu au remarcat din această cauză, într-unul din coridoarele palatului, o pictură datînd din 1880, prezentînd sala de şedinţe a Camerei Lorzilor acoperită de un covor despărţit pe toată lungimea sa de incriminata dungă roşie.

De unde se vede că tablourile vechi şi demodate mai pot fi încă folositoare guvernului...

ION MANEA

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".